

Гендерна соціалізація студентів з інвалідністю в умовах виз у контексті створення гендерно-чутливого освітнього середовища

Ключові слова: *стать, соціалізація, студенти-інваліди, освіта, гендерна рівність, гендерні стереотипи та сексизм.*

Key words: *gender socialization, students with disabilities, education, gender equality, gender stereotypes and sexism.*

Słowa kluczowe: *pleć socjalizacja, studenci niepełnosprawni, edukacji, równość płci, stereotypy płci i seksizmu.*

Висвітлено теоретичні аспекти гендерної соціалізації студентів з інвалідністю. Здійснено аналіз проблем гендерного підходу в навчально-виховний процес. Доведено, що гендер виступає найважливішим чинником переживання студентів з інвалідністю. Підкреслено важливість формування адекватних уявлень про роль чоловіка і жінки в соціумі при гендерній соціалізації студентської молоді з інвалідністю.

Ключові слова: *гендерна соціалізація, студентиз інвалідністю, виховання, гендерна рівність, гендерні стереотипи, сексизм.*

Становлення української держави, утвердження цивілізованих норм життя, інтеграція у Європейське співтовариство передбачає гармонізацію суспільних відносин. Розвиток нашого суспільства вимагає радикальних змін у забезпеченні рівних можливостей представників обох статей у різних сферах суспільного життя та законодавчого закріплення і правового втілення гендерних правозахисних механізмів, розробки стратегії гендерної політики та її реалізації в Україні, активної участі у цьому процесі молоді.

Значне місце у трансформації існуючої системи гендерних відносин, формуванні егалітарної свідомості молодого покоління належить системі освіти. Саме освіта як одна з найважливіших соціальних інституцій виконує функції передачі та поширення знань, умінь, цінностей, ідеалів і норм від одного покоління до іншого, спроможна закласти теоретичні та практичні засади для гендерної

соціалізації студентської молоді з особливими освітніми потребами в умовах ВНЗ.

Шлях до нормалізації повноцінного існування студентської молоді з інвалідністю насамперед ускладнюють закорінені в суспільній свідомості стереотипи та упередження. А це призводить до суттєвого зниження життєдіяльності молоді з особливими потребами, їх соціальної дезадаптації, обумовленої порушеннями в розвитку, труднощами в самообслуговуванні, в навчанні та спілкуванні зі своїми однолітками та навколишнім світом. Сьогодні особливо гостро стоїть питання соціалізації такої категорії населення, що залишається

«відкритою» в усіх сферах суспільного життя.

Закон України «Про вищу освіту» декларує, що особа з особливими освітніми потребами – це особа з інвалідністю, яка потребує додаткової підтримки для забезпечення здобуття вищої освіти; тому навчальні заклади зобов'язані створити та забезпечити рівні умови доступу до вищої освіти, у тому числі забезпечення осіб з особливими освітніми потребами спеціальним навчально- реабілітаційним супроводом та створення для них вільного доступу до інфраструктури ВНЗ з урахуванням обмежень життєдіяльності, зумовлених станом здоров'я.

У цілому освітнє середовище ВНЗ має відповідати таким завданням: забезпечення права молоді з інвалідністю на здобуття освіти у комплексному поєднанні з корекційно-реабілітаційними заходами; створення сучасних методик психологічної реабілітації людей з інвалідністю, зокрема: психологічне тестування, професійна орієнтація, психокорекція, індивідуальне та групове консультування, групи зустрічей, групові тренінги і психотерапія, фестивалі і конкурси; різнобічний розвиток індивідуальності молодої людини на основі виявлення її задатків і здібностей, формування інтересів і потреб; виховання в молоді любові до праці, здійснення їх допрофесійної підготовки, забезпечення умов для їх життєвого і професійного самовизначення; надання допомоги людям з інвалідністю у плануванні та успішному розвитку професійної кар'єри, формування у них умінь та навичок, необхідних для її розбудови, підвищення комунікативного та творчого рівня, сприяння їх працевлаштуванню та подальшій професійній адаптації; виховання особистості як культурної і моральної людини з етичним ставленням до навколишнього світу і самої себе; надання у процесі навчання й виховання кваліфікованої

психолого-медико-педагогічної допомоги з урахуванням стану здоров'я, особливостей психофізичного розвитку студента. Відтак, зусилля ВНЗ на регіональному рівні доцільно спрямовувати задля об'єднання зусиль сім'ї, державних закладів, закладів соціальної сфери, громадських організацій та громади в цілому до вирішення нагальної проблеми – забезпечення рівних можливостей для осіб з особливими потребами.

Брак чіткого соціологічного розуміння соціально-конструйованої природи гендерних відмінностей і функціонування соціальних інститутів, зокрема, у сфері гендерної соціалізації, зумовлює часто-густо неефективний характер законодавчих актів, що ставлять на меті подолання гендерної дискримінації, формування соціально-справедливого демократичного суспільства. Тому суспільно значущим і актуальним є вивчення комплексних процесів гендерної соціалізації та виховання студентської молоді з інвалідністю в умовах ВНЗ з урахуванням особливостей існуючого соціокультурного контексту.

Аналіз наукового фонду з означеної проблеми свідчить, що стратегія забезпечення позитивної гендерної соціалізації сучасної молоді (А. Дмитрієв, В. Лісовський та ін.) пов'язана передусім із формуванням гендерної культури, гендерним вихованням й інтеграцією гендерного підходу у сучасну педагогічну практику. Оптимізації останнього значно сприяє активне впровадження соціально-педагогічного супроводу гендерного розвитку студентської молоді в умовах освітньо-виховного соціокультурного середовища.

Проблемам гуманізації системи освіти та підвищенню ефективності навчально-виховного процесу у вищій школі з акцентом на необхідності створення гендерно-чутливого середовища присвячені наукові роботи і дослідження педагогів та психологів: С. Архангельського, Г. Балла, Е. Барбіної, О. Безпалько, І. Беха, С. Гончаренка, І. Зязюна, А. Капської, А. Касьянова, Л. Міщик, Н. Ничкало, В. Носкова, В. Семиченко, Н. Чухим та ін. Впровадження гендерного підходу у ВНЗ також знайшли відображення в наукових дослідженнях С. Гришак, І. Іванової, І. Мунтяна та інших.

Опікуючись проблемою питання гендерного виховання гендерно-ї рівності своїх праць розглядали: В. Васютинський, К. Веселовська, С. Вихор, Т. Говорун, С. Гришак, В. Каган, О. Кікінежді,

Я. Коломинський, І. Кон, В. Кравець, О. Луценко, А. Мудрик, Н. Павлущенко, А. Палій, О. Шаргантаїнші.

На нашу думку, гарантом становлення та розвитку в суспільстві гендерної соціалізації є досягнення гендерної рівності як рівного правового статусу жінок і чоловіків та однакових можливостей для його реалізації в суспільстві. Пріоритетним з позиції набуття суспільством ознак егалітарного є гендерно-чутливий підхід, який можна окреслити таким виразом: «Ми різні, але рівні». Саме цей підхід є визначальним у написанні методичних розробок.

У системі вищої освіти загалом завдання формування гендерної культури студентів з інвалідністю до сьогодні залишається теоретично не обґрунтованим і практично не вирішеним, незважаючи на набутий позитивний педагогічний досвід щодо інтеграції гендерного підходу в навчально-виховний процес вищих навчальних закладів. *Серед причин такого стану правомірно виділити такі:*

- ідеї формування гендерної рівності студентської молоді й дотримання неупередженого ставлення до особи незалежно від статі, досить слабо висвітлені в теорії педагогіки вищої школи, в якій і в наступний час продовжують домінувати установки андроцентричної та патріархатної культури щодо диференціації професій в залежності від біологічних відмінностей людини на суто «чоловічі» та «жіночі», природності обмеженого доступу жінок до економічних, політичних і освітніх ресурсів;

- у переважної більшості вищих закладів освіти ідеї гуманітаризації й гуманізації через інтеграцію гендерного підходу у навчально-виховний процес не здобули відповідного практичного втілення, оскільки в них не відбулося системного введення спеціальних предметів і спецкурсів з гендерної проблематики у навчальні плани, які висвітлюють закономірності розвитку гендерованого суспільства та особливості змінених відносин між жінками і чоловіками у всіх сферах сучасного суспільного життя;

- на рівні методичного забезпечення навчально-виховного процесу вищої школи не було здійснено гендерної експертизи навчальних програм і підручників, а також не розроблено дієвих технологій з гендерного виховання й освіти студентів, через що традиційна статево-рольова ідеологія й застарілі гендерні стереотипи й надалі відтворюються, що має низку негативних наслідків та обмежень на загальносуспільному, міжособистісному й індивідуальному рівнях.

В Україні проблема гендерної соціалізації у зв'язку з інвалідністю практично не зачіпалася в наукових дослідженнях, а на Заході ця тема потрапляє в поле академічної дискусії ще з 1980-х рр. під впливом соціальних рухів. Так, Л. Штилева зазначає, що гендерні підходи в науці сприймаються поки як «наукова екзотика»⁵⁷⁰.

Гендер виступає найважливішим чинником переживання студентів з інвалідністю (особливо студентки), про що свідчать такі факти зі статистики Всесвітньої організації охорони здоров'я:

- 1) студентки з особливими потребами становлять соціальну групу з найнижчим рівнем життя;
- 2) студентки з інвалідністю часто зазнають жорстокої (фізичної, сексуальної, емоційної) експлуатації;
- 3) в Україні студентки з особливими потребами практично не представлені серед студентів ВНЗ, а серед дорослих жінок-інвалідів практично 90% безробітних;
- 4) спеціалісти, що працюють з цією категорією студентів, отримують низьку зарплату;
- 5) академічне співтовариство, включаючи представників феміністських напрямків, не цікавиться питаннями інвалідності, а в соціальній політиці у відношенні до інвалідів ігноруються гендерні аспекти.

Хлопці-студенти з особливими освітніми потребами, чинячи опір стигмі інвалідності, все ж можуть придбати очікуваний статус, якому відповідатимуть владні соціальні ролі, тоді як студентки в багатьох випадках позбавлені такої можливості.

Тому *особливу увагу при гендерній соціалізації студентської молоді з інвалідністю* необхідно приділяти проблемам формування адекватних уявлень про роль чоловіка і жінки в соціумі, навчання культурі спілкування та міжособистісної взаємодії, а також навичкам поведінки відповідно своїй статі та підготовці до відповідального шлюбу і батьківства.

Необхідно також орієнтуватися у гендерній соціалізації на здоров'я, а не на хворобу. «На додаток до інвалідності і наступним з неї обмеженням, ще одна проблема осіб з інвалідністю – переконати інших у тому, що у них ті ж самі людські бажання і пориви. Для людини, що має обмежені можливості, «настільки ж важливо, а часом навіть важливіше, ніж для всіх інших, робити акцент насамперед на

С. Бэм, Линзы гендера: Трансформация взглядов на проблему неравенства полов, Москва, 2014, с. 23.

своїх якостях як чоловіка або жінки: адже саме гендер (як і професія, сім'я, захоплення) визначає людину, а не втілення діагнозу»⁵⁷¹.

Однією з найважливіших проблем, які стоять на шляху створення гендерно-чутливого середовища університету, заснованого на ідеї гендерної рівності є *подолання гендерних стереотипів*.

Стереотипи засвоюються в ранньому дитинстві, зазвичай з вторинних джерел. Як правило, носіями стереотипів є батьки, близькі родичі групи людей, до яких належать, а також ЗМІ.

З часом стереотипи трансформувались у норми поведінки для дорослих та моделі для соціалізації дітей. Гендерна соціалізація дитини починається з самого народження, як тільки батьки та інші дорослі дізналися стать малюка.

Суспільство починає навчати дитину гендерній ролі хлопчика або дівчинки. Індивід налаштовується наслідувати ту модель поведінки, яка відповідає його статі. У такий спосіб гендерні стереотипи, що містяться в типових зразках індивідуальної поведінки, у процесі міжособистісної взаємодії засвоюються індивідом, передаються йому, відображаються ним як ознаки нормованої статевої поведінки, правильної, на його суб'єктивну думку. Переїнявши ці зовнішні для нього зразки, індивід несвідомо вибудовує свій внутрішній психологічний світ за зразком, з часом це визначає його психологічну сутність, його особистість, таким чином, стає особистістю чоловічою або жіночою з усіма притаманними їй рисами та якостями. І відповідно починає сприймати оточення, диференціюючи його за статевою ознакою, та очікує від нього таких дій, які би відповідали засвоєним ним гендерним уявленням⁵⁷².

Гендерні стереотипи є невід'ємними атрибутами повсякденного мислення, самоусвідомлення та взаємодії індивідів у соціальному просторі.

Варто зазначити, що вони також є важливою складовою та базою соціалізації, адже за умов відсутності усталених уявлень людині довелося б пізнавати всі речі заново, що в принципі неможливо за умов сьогоденішнього суспільного устрою – інформаційного суспільства.

О. Р. Ярская-Смирнова, Мужність інвалідності [в:] Про чоловіка (N) ... ственности: збірник статей, сост. С. Ушакін, Москва, 2012, с. 83.

Э. Каропова, Влияние гендерных стереотипов на восприятие в современном обществе [Электронный ресурс], Режим доступа: <http://psyfactor.org/lybr74.htm>

Стереотипні образи жіночності та інвалідності як пасивності, поєднуючись один з одним, лише підсилюють патріархальний вигляд конвенціональної фемінності, пропонуючи асоціації з жалістю, безглуздою трагедією, болем, святістю. Незважаючи на те, що демографічна реальність характеризується переважанням серед інвалідів жінок, подібні репрезентації дуже рідкісні і переважно негативні: випускники дівчат-студентки з особливими потребами вважаються неадекватними як для економічного виробництва (традиційно більш відповідного для чоловіків, ніж для жінок), так і для традиційно жіночих репродуктивних ролей. Саме цей конфлікт потрапляє в центр уваги масової культури, що апелює до іміджу інвалідності в пошуках метафори слабкості, залежності, вразливості, втрати мужності. Також потрібно врахувати проблеми аспекту материнства, на нашу думку, через активізацію соціального розвитку студентської жіночої молоді, який включає гендерний аспект, можна створити сприятливі умови для формування культури материнства, що виявляється в прийнятті материнства як цінності водночас із усвідомленням соціальної позиції в суспільстві, що презентує паритетний гендерний вимір соціальних відносин.

Але не треба думати, що труднощі гендерної соціалізації мають лише студентки з особливими потребами. Хлопці в процесі соціалізації зустрічають із численними проблемами, в першу чергу пов'язаними з визнанням в оточенні однолітків, з лідерством, суперництвом, тощо. Чоловік, не реалізований у сфері лідерства, вважається менш компетентним, ніж чоловік з високим статусом, інколи навіть – невдахою. Ця думка нерідко тисне на свідомість студентів з інвалідністю, змушує відмовлятися від покликання на користь сходження щаблями влади. Для хлопців прагнення відповідати взірцям маскулітності є не стільки внутрішньою потребою, скільки суспільною нормою, і невідповідність їй спричиняє більш критичне ставлення до хлопців, ніж для дівчат невідповідність стандартам фемінності.

Життєва реальність хлопців-студентів з особливими потребами часом дуже відрізняється від стереотипних репрезентацій. Тут варто говорити не тільки про відмінність інтелектуальних і фізичних характеристик хлопців, але й про те, що ці характеристики часто пов'язані з додатковими потребами, наприклад, ресурсами незалежного життя.

Такі застарілі уявлення-стереотипи як «слабка залежна дівчина

– сильний рішучий юнак», гальмують розвиток особистісних рис і

перешкоджають її самореалізації. Стать не є підставою для будь-якої дискримінації, що дає можливість жінці та чоловікові користуватися правами людини у повному обсязі цього поняття, породжує сили для вільного вибору шляхів і форм соціалізації на рівності своєї неповторної індивідуальності.

Студенти з інвалідністю на 50% позбавлені можливостей освіти, сексуального самовираження та шансів стати батьками. Оскільки батьківство зазвичай сприймається суспільством як найвище людське досягнення, студенти з особливими освітніми потребами не можуть реалізувати себе через суспільні установки, державну політику та культурні норми, які підтримують дані стереотипи. У світі, де прославляється «тілесна краса» – молоде атлетичне тіло, студенти з особливими потребами відчувають особливу дискримінацію. Їм залишається переживати супроводжуючі їх стан почуття втрати, смутку і страждання, асоційовані з особистою невдачею. Крім того, вони відчувають сильну дискримінацію у трудовій та сімейній сферах. У світовому масштабі вони найчастіше виявляються на найменш бажаних робочих місцях з низькою оплатою праці і стають бідними серед бідних. Студентки з особливими освітніми потребами, так само більшою мірою, ніж здорові, піддаються насильству, будь то фізичне, емоційне чи сексуальне.

Досвід переживання реальності формується за допомогою соціального конструювання гендерних відносин, які поділяють людей на категорії хлопців і дівчат. Цей досвід маскується гендерно-нейтральною мовою. Гендерні розмежування побудовані на такій соціальній організації, яка нав'язує діаду домінування відносин між дівчатами та хлопцями. Ці бінарні розмежування й зумовлюють той факт, що хлопці як вища частина діади пригнічують дівчат. Дана форма організації відома як *сексизм*. Сексизм може взаємодіяти і співіснувати з іншими формами гноблення за ознаками класу, «раси» та інвалідності (класизм, расизм і інвалідизм).

Сексистські соціальні відносини закріплюють владу чоловіків і роблять їхні якості переважаючими. Це здійснюється таким чином: підтримуються установки, форми поведінки та культурні норми, які легітимують і стверджують владу хлопців над дівчатами; робиться акцент на «відмінності» між дівчатами та хлопцями; притаманне дівчатам розцінюється як менш значуще в суспільстві; до студентів з інвалідністю звертаються як до інших або незначних, як до тих, хто відрізняється від встановлених або домінантних чоловічих норм; дівчат виключають з публічного простору.

Крім того, сексистські соціальні відносини діють у трьох вимірах – індивідуальному (установки і переконання), інституціональному (законодавство, політика і повсякденні практики) та культурному (приймаються як належне припущення, цінності і норми). Гендерні відносини, вкорінені в сексистських поглядах на світ, роблять чоловіче нормою і відтворюють нерівність між хлопцями та дівчатами за допомогою сексистської діади, яка надає привілеї хлопцям, роблячи дівчат нижчими істотами і нерівними хлопцям.

Інший важливий аспект гендерно-чутливого середовища університету – так званий «настінний простір» (стенди, інформаційні дошки, плакати, твори мистецтва), що теж є наскрізь гендерованим, адже, з одного боку, відображає пануючу гендерну сегрегацію і поляризацію, гендерну нерівність суспільства, з іншого – прямо їх конструює: на підсвідомому і свідомому рівнях студент легко і невимушено сприймає приховані у змісті цього простору «меседжи». Вкрай важливо звертати увагу на гендерний зміст таких елементів

«настінного простору»: *«Вони опікуються освітою»* (може мати іншу схожу назву) – зображення світлин керівників держави, області, міста, району, зокрема в освітянській галузі. Так наочно демонструється закон гендерної стратифікації влади: чим вище посада, тим з більшою вигодою її обіймає чоловік.

«Наші відмінники» («Наша гордість» або інша схожа назва). Фотокарток з зображенням дівчат тут зазвичай у півтори-два рази більше, ніж з хлопцями, і це формує стереотип, начебто жіноча стать краща у навчанні. Оцінки дівчат і справді нерідко вищі, проте причину варто шукати не у вродженій схильності осіб цієї статі до навчання і, звичайно, не у тому, що саме їхні таланти університет розвиває якимось особливо. Просто через певні сформовані особистісні риси і набуті конформні навички, дівчата легше пристосовуються до університетських вимог щодо поведінки, відповідають образу ідеального студентства, що і формує добрі результати навчання.

Присвячені АТО: жінки тут найчастіше зображені як матері або кохані, які зустрічають своїх чоловіків-героїв. Таке трактування спотворює реальну історію: жінки не тільки воювали поруч з чоловіками, а й героїчно проявили себе в тилу, зробивши великий внесок у перемогу.

«Гендерні вади» виховного процесу у ВНЗ можна легко виявити, аналізуючи сутність годин куратора, університетських ритуалів, свят, що відкрито ретранслюють усталені гендерні норми до студентської свідомості. Наприклад, при проведенні таких заходів, як

«8 березня», «Містер університету», «Міс університету», «Козацькі забави», «суботники» відбувається жорстка сегрегація студентів за статевою ознакою, засвоєння статево типових ролей і моделей поведінки, вибудовуються відповідні ієрархії всередині кожної з гендерних груп за ступенем сформованості у конкретного студента маскулінних чи фемінних ознак.

Гендерна стратифікація персоналу, з одного боку, є продуктом пануючого гендерного режиму, а з іншого – його безпосереднім співтворцем, коли конструює статі як протилежні, радикально відмінні, впливаючи на життєвий, професійний вибір студента. При дослідженні цієї складової вищої школи як організації варто звернутися до вивчення особливостей розподілення посад («вертикальна гендерна сегрегація»), кар'єрних траєкторій жінок і чоловіків (ефекти «скляної стелі» і «скляного ліфта»), гендерних закономірностей розподілу педагогів за науково-предметними профілями («горизонтальна гендерна сегрегація»). Очевидно, що на керівних посадах в університетській освіті чоловіків значно більше. У «горизонтальному розрізі» виявити гендерні закономірності ще легше

– достатньо проаналізувати, хто які предмети викладає. Традиційно «жіночими» вважається викладання мов і літератур, культурологічні та мистецькі дисципліни, обслуговуюча праця (для дівчат), останнім часом також історія (зі зникненням радянського ідеологічного підґрунтя цього предмету). Чоловіки найчастіше викладають фізико-математичні науки, інформатику, фізичну культуру, (для хлопців). Очевидно, що чим менш точною вважається дисципліна, чим рідше вона асоціюється з раціональним мисленням і фізичною силою, тим з більшою вірогідністю її викладає жінка. І навпаки – там, де підкреслюється маскулінність, логіка, де не треба виказувати чуттєвість та емоції – такі предмети чоловіки прагнуть залишити за собою.

Таким чином, створення гендерно-чутливого середовища університету, заснованого на ідеї гендерної рівності полягає в уникненні сексизму, пом'якшенні гендерних стереотипів, що існують, формуванні досвіду взаємодії між статями на егалітарних засадах, недопустимості протиставлення за ознакою статі у ВНЗ, створенні рівних умов та можливостей для розвитку, самовдосконалення і самореалізації кожного студента та студентки з певними нозологіями.

Ми вважаємо, що упровадження гендерної рівності повинно мати наскрізний характер, відтворюватися та поглиблюватися на

кожному рівні освіти через утворення гендерно-чутливого навчального забезпечення, впровадження предметно-дисциплінарного підходу до погрупування освітніх знань з гендерної теорії з перспективою його перетворення на підхід інтегративно-курсний (гендерна теорія повинна бути інтегрована до системи наукових знань та навчальних дисциплін); проведення планової виховної діяльності, спрямованої на виявлення і нейтралізацію гендерних стереотипів, які утворюють базис недотримання гендерного паритету та дискримінації. Ці заходи сприятимуть формуванню гендерної компетентності та рівності студентства загалом, а особливо з інвалідністю.

Література

1. Бэм С. Линзы гендера: Трансформация взглядов на проблему неравенства полов. М., 2014. – 157 с.
2. Кареева Э. Влияние гендерных стереотипов на восприятие в современном обществе [Электронный ресурс] / Э. Кареева. – Режим доступа: <http://psyfactor.org/lybr74.htm>
3. Филиппова Г. Г. Психология материнства / Г. Г. Филиппова. – М.: Институт психотерапии, 2012. - 260 с.
4. Ярская-Смирнова О. Р. Мужність інвалідності // Про чоловіка (N) ... ственности: зб. ст. / Сост. С. Ушакін. М., 2012. – 342 с.

Streszczenie

Kształcenie studentów z niepełnosprawnością w szkolnictwie wyższym w kontekście środowiska edukacyjnego gender Zajmuje się teoretycznymi aspektami socjalizacji płciowej uczniów niepełnosprawnych. Analiza problemów związanych z gender mainstreaming w procesie edukacyjnym. Jest udowodnione, że najważniejszym czynnikiem przemawiającym na korzyść doświadczeń z płcią uczniów niepełnosprawnych. Podkreślił znaczenie tworzenia odpowiednich pomysłów na temat roli kobiet i mężczyzn w społeczeństwie socjalizacji płciowej uczniów niepełnosprawnych.

Summary

Gender socialization of students with disabilities in the conditions of higher education in the context of the development of gender-seasonable educational environment

Deals with the theoretical aspects of gender socialization of students with disabilities. The analysis of the problems of gender mainstreaming in the educational process. It is proved that the most important factor in favor

of gender experiences of students with disabilities. Emphasized the importance of forming adequate ideas about the role of men and women in society with gender socialization of students with disabilities.